

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 24, Duch Święty, Część 1

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 24, Duch Święty, część 1.

Przyjrzelśmy się więc dominującym tematom zmartwychwstania Chrystusa.

Innym ważnym tematem byłoby zmartwychwstanie Chrystusa, które ukazuje Jezusa jako drugiego Adama. Pierwszy List do Koryntian, rozdział 15, werset 45. Ponownie w kontekście dyskusji o zmartwychwstaniu, Jezus Chrystus jest postrzegany jako duch dający życie, drugi Adam, który przychodzi jako duch dający życie, aby obalić skutki pierwszego Adama w sprawdzaniu grzechu.

Zatem zmartwychwstanie oznacza lub demonstruje Jezusa jako drugiego Adama. Zmartwychwstanie Jezusa oznacza również zmartwychwstanie Izraela. Przyjrzelśmy się rozdziałowi 37 Księgi Ezechiela, gdzie przywrócenie Izraela jest postrzegane jako zmartwychwstanie kości i ciała, a następnie ducha dającego mu życie.

Tak więc zmartwychwstanie samego Jezusa wypełniło Boże zamierzenia dla Izraela i rozpoczęło odnowę ludu Bożego, Izraela. Ale teraz, oczywiście, wszyscy ludzie dołączyli do niego w wierze i uczestniczyli w tym zmartwychwstaniu. Więc myślę, że w świetle Ezechiela 37, zmartwychwstanie oznacza odnowę Izraela. Teraz, własne zmartwychwstanie Jezusa oznacza odnowę Izraela, ale obejmuje ludzi, w tym Żydów i pogan, którzy są zjednoczeni z Chrystusem w wierze.

Na koniec powinniśmy rozumieć zmartwychwstanie jako część napięcia, które już istnieje, ale jeszcze nie tak, jak rozumiemy większość innych tematów. To znaczy, że zmartwychwstanie już nastąpiło w zmartwychwstaniu samego Chrystusa i w pewnym sensie, zgodnie z Rzymianami 5 i Kolosan 2, jesteśmy również połączeni ze zmartwychwstaniem samego Jezusa Chrystusa. Tak więc w pewnym sensie jego zmartwychwstanie staje się naszym.

Jezus i inne teksty Nowego Testamentu pokazują, że nie tylko życie nowej ery zbawienia zajaśniało w zmartwychwstaniu Jezusa, ale jest to tylko antycypacja dopełnionego zmartwychwstania. To przyszłe zmartwychwstanie dla ludu Bożego. Staje się to jasne w języku, który znajdujemy w Nowym Testamencie, takim jak Jezus jest pierworodnym z umarłych lub zmartwychwstanie Jezusa jest pierwszym owocem kolejnych, które nadejdą, używając obrazów żniwa.

Tak więc na przykład w Kolosan rozdział 1, werset 18. W Kolosan rozdział 1, werset 18, hymnie, z którym mieliśmy do czynienia przy innych okazjach, Paweł mówi, a on, Jezus Chrystus, jest głową ciała Kościoła. On jest początkiem i pierworodnym spośród umarłych.

Pomysł pierworodnego spośród umarłych sugeruje, że będzie ich więcej. Zmartwychwstanie Jezusa jest w sensie doczesnym pierwszym zmartwychwstaniem tego, co ma nadejść. Widzieliśmy to również w Objawieniu, w rozdziale 1, gdzie Jezus został opisany jako pierworodny spośród umarłych.

Podobną koncepcję widzimy również w 1 Liście do Koryntian, rozdziale 15 i wersecie 20, w kontekście rozważań Pawła na temat zmartwychwstania. Oto, co Paweł mówi o Jezusie Chrystusie, ale Chrystus rzeczywiście został wskrzeszony z martwych, jako pierwociny tych, którzy zasnęli lub umarli. Innymi słowy, język pierwocin po raz kolejny sugeruje, że zmartwychwstanie Jezusa jest początkiem i zaliczką lub zapowiedzią tego, co ma nadejść.

Własne zmartwychwstanie Jezusa antycypuje przyszłe cielesne zmartwychwstanie Jego ludu. Tak więc udział Chrystusa w zmartwychwstaniu jest częścią schematu już, ale jeszcze nie. Życie nowej ery już zaświtało.

Życie nowego stworzenia już zajaśniało w fizycznym zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa, a my już uczestniczyliśmy w tym, będąc zjednoczeni z Chrystusem. Ale nasze własne fizyczne zmartwychwstanie jeszcze nie nadeszło. Zmartwychwstanie jeszcze nie zostało dopełnione w fizycznym zmartwychwstaniu ludu Bożego.

I w pewnym sensie to właśnie znajdujemy w Objawieniu, rozdziały 20 i 4–6. Tekst milenijny raz jeszcze, cokolwiek z tego zrobimy w rozdziale 20, wersety 4–6, ci, którzy zostali ścięci z powodu swojego świadectwa o Chrystusie, zostali teraz wskrzeszeni do życia i panują z Chrystusem przez tysiąc lat. Tak więc raz jeszcze, Jezus w rozdziale 1 Objawienia jest pierworodnym z umarłych. Jezus Chrystus jest tym, który umarł, a teraz żyje, ale staje się to antycypacją i gwarancją tego, co ma nadejść.

To jest przyszłe zmartwychwstanie jego ludu podczas drugiego przyjścia Chrystusa, gdy historia dobiegnie końca, o czym, moim zdaniem, czytamy w Objawieniu 20, wersety od 4 do 6. Teraz podsumuję, łącząc wszystkie te wątki w krótkie przypomnienie implikacji zmartwychwstania Jezusa. Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jest ważne nie tylko dlatego, że widzieliśmy, że gwarantuje ono pokonanie śmierci. To zmartwychwstanie samego Jezusa jest konieczne, a nasze zmartwychwstanie jest konieczne, jeśli śmierć ma zostać ostatecznie pokonana.

Ale zmartwychwstanie samego Jezusa jest gwarancją i dowodem, że nasza przyszła egzystencja jest ziemską. Ewangelia nie polega po prostu na tym, że zostaniemy

zbawieni od naszych grzechów i pójdziemy do nieba, aby żyć z Jezusem. Chociaż jest to prawdą w podstawowej formie.

Ale że Jezus posiada zmartwychwstanie, zwłaszcza że jest pierworodnym z umarłych, że jego śmierć jest pierwszym owocem kolejnych zmartwychwstań, które nadejdą. To znaczy, zmartwychwstanie jego ludu jest gwarancją i demonstracją naszego przyszłego istnienia. Jest to zmartwychwstanie ziemskie fizyczne i tak, jest to przemienione ciało.

Tak, to jest ciało, jak dalej 1 Koryntian 15 pokazuje ciało, które jest dostosowane i zdatne do istnienia w nowym stworzeniu. Do wiecznego istnienia w nowym stworzeniu Boga. Mimo to jest to fizyczne ciało ziemskie.

A zatem zmartwychwstanie Chrystusa jest gwarancją naszego własnego fizycznego zmartwychwstania. A jeśli jesteś taki jak ja, z biegiem lat zaczynasz mieć problemy zdrowotne i zaczynasz widzieć, jak twoje własne fizyczne ciało się pogarsza. Zmartwychwstanie jest demonstracją faktu, że nasza przyszła nadzieja jest w nowym ciele.

Fizyczne ciało zmartwychwstania wzorowane na i zależne od fizycznego przyszłego zmartwychwstałego ciała Chrystusa, które przewyższa śmierć. Tak więc ostatecznie Bóg nie boi się śmierci. Lud Boży nie musi postrzegać śmierci jako końca tego życia.

Ale w pewnym sensie przejście do nowego życia, które jest tak samo fizyczne i tak samo cielesne jak to. NT Wright lubi mówić nie o życiu po śmierci, ale o życiu po życiu po śmierci. To jest Boży plan na przyszłość dla jego ludu, który jest identyczny z Jego planem dla jego ludu z Księgi Rodzaju, rozdział 1 i 2. Ludu Bożego żyjącego jako istoty fizyczne w fizycznym ciele na fizycznym stworzeniu.

A zamiarem Boga jest przywrócenie tego i ostateczne wypełnienie tego. Początkiem tego, wypełnieniem tego, jest fizyczne zmartwychwstanie Chrystusa, które staje się również gwarancją naszego zmartwychwstania. Teraz, następnym tematem, do którego chcę przejść, jest temat Ducha Świętego.

I to jest prawdopodobnie, myślę, odpowiednie miejsce, aby o tym porozmawiać po omówieniu Jezusa Chrystusa. Teraz omówimy Ducha Świętego. Trudność polega jednak na tym, że dla większości z nas, myślę, że gdybyśmy to przynajmniej domyślnie przyznali, Duch Święty jest często relegowany na niższą pozycję w naszym myśleniu i pozycję o mniejszym znaczeniu niż Ojciec i Syn Jezus Chrystus.

W rzeczywistości, jeśli spojrzysz na większość ksiązek teologicznych, a nawet systematycznych ksiązek teologicznych, ilość miejsca poświęconego Duchowi Świętemu jest zazwyczaj mniejsza niż ilość miejsca poświęconego Bogu i jego twórczej aktywności, jego atrybutom, Jezusowi Chrystusowi, osobie Chrystusa, jego

śmierci na krzyżu i jego zmartwychwstaniu. W pewnym sensie prawdopodobnie to powtarzam, ale jednocześnie uważam, że nieuprawnione jest relegowanie dyskusji o Duchu Świętym na mniej eksponowane miejsce lub przynajmniej, żebyśmy uważali ją za coś mniej ważnego. To rodzaj dodatku lub czegoś, co dodajemy, aby nasza teologia była kompletna lub aby zaokrąglić naszą dyskusję o trzech osobach Trójcy lub coś w tym stylu.

Ponadto, zazwyczaj ograniczamy nasze rozumienie Ducha Świętego do Nowego Testamentu i postrzegamy Ducha Świętego jako zjawisko chrześcijańskie lub kościelne. Zamiast tego, chciałbym zasugerować, że Duch Święty jest integralną i kluczową częścią historycznego planu zbawienia i odkupienia Boga dla Jego ludu. Duch Święty nie jest gorszą osobą Trójcy.

Duch Święty nie ogranicza się tylko do Nowego Testamentu. Duch Święty odgrywa kluczową rolę w realizacji historycznego planu odkupienia Boga, mającego na celu zbawienie Jego ludu. Dlatego chcę przywrócić się tematowi Ducha Świętego, który zaczyna się w Starym Testamencie.

Przyjrzymy się pokrótce funkcji i roli Ducha Świętego w Starym Testamencie, a następnie rozwinięciu tego tematu w Nowym Testamencie, zaczynając od Ewangelii. Tutaj zaczniemy od przyjrzenia się Ewangeliom i Dziejom Apostolskim oraz roli, jaką Duch Święty odgrywa w Ewangeliach i Dziejach Apostolskich, a następnie przejdziemy do rozważenia roli Ducha Świętego w literaturze Pawłowej, a następnie zakończymy Księgą Objawienia. Ponownie, często nie kojarzymy Objawienia z księgą nauczającą nas o Duchu Świętym, ale zobaczymy, że w Księdze Objawienia jest wiele odniesień do funkcji i roli Ducha Świętego.

Więc zaczynając od Starego Testamentu, prawdopodobnie powinniśmy zacząć od stworzenia, i znowu, nie mam czasu ani możliwości, aby to szczegółowo omówić, ale ciekawe jest, że w rozdziale 1 Księgi Rodzaju znajdujemy odniesienie do Ducha Bożego zaangażowanego w stworzenie. Więc zaczynając od rozdziału 1 i wersetów 1 i 2, na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Teraz ziemia była bezkształtna i pusta.

Ciemność była nad powierzchnią głębin, a Duch Boży unosił się nad wodami. Tak więc te odniesienia do Ducha w kontekście pierwszego aktu stworzenia. Jeśli przejdiesz do Psalmów, na przykład, Psalm 33 i werset 6 są tymi, które myślę, że chcę.

Słowem Bożym niebiosa zostały stworzone. Gwiazda, którą gości, jest tchnieniem lub Duchem ust jego. Psalm 104 i werset 30.

Psalm 104 i werset 30. Kiedy wysyłasz swojego Ducha, są one tworzone, a Ty odnawiasz oblicze ziemi. Tak więc nie jest to tylko odniesienie do pierwotnego stworzenia, ale odniesienie do Ducha w kontekście stworzonej aktywności Boga.

Innymi słowy, znajdujemy już Boga w Starym Testamencie jako odniesienie do Ducha Bożego w kontekście stworzenia, a kiedy Bóg posyła, rzeczy są tworzone. Znajdujemy również odniesienia do Ducha Świętego jako obecnego już z ludem Bożym. Ponownie, to ustanawia, że Duch nie pojawia się nagle w Nowym Testamencie, ale znajdujemy Ducha już aktywnego ze swoim ludem w Starym Testamencie.

W rozdziale 11 Księgi Liczb, wersetach 26-29, znajdujemy Ducha wylanego na ludzi, którzy nie są w stanie prorokować. Rozdział 9 Księgi Nehemiasza i werset 20 również to nawiązują. Rozdział 9 Księgi Nehemiasza jest w rzeczywistości relacją o Bogu, rodzajem historycznego przeglądu Boga działającego w imieniu swojego ludu.

W rozdziale 9 Księgi Nehemiasza, wersecie 20, czytamy wstecz i czytamy werset 19. Jest to w kontekście Boga prowadzącego swój lud przez pustynię do ziemi obiecanej. Z powodu wielkiego współczucia nie opuściłeś ich, Izraela na pustyni w dzień. Słup obłoku nie zawiódł, prowadząc ich ścieżką, ani słup ognia w nocy nie oświecił drogi, którą mieli podążać.

Dałeś swego dobrego ducha, aby ich pouczał, i nie odmówiłś manny swoim ustom. Zauważ odniesienie do Boga, który dał im ducha, aby ich pouczał, gdy wędrowali po pustyni. Znajdujemy coś podobnego w rozdziale 63 Księgi Izajasza i na początku wersetu 9. Rozdział 63 Księgi Izajasza i werset 9, gdzie zaczyna się werset 7, Opowiem o dobroci Pana i czynach, za które należy Go chwalić, a następnie autor zaczyna je wyliczać.

Wiersz 9: w całym ich ucisku, w całym ucisku Izraela, On również jest udręczony, a anioł Jego obecności uratował ich w swojej miłości i miłosierdziu, odkupił ich, podniósł ich i nosił ich przez wszystkie dni starożytności. Jest to odniesienie do wyzwolenia ludu z niewoli w Egipcie. Jednak zbuntowali się i zasmucili Jego Ducha Świętego.

To jest tekst, który Paweł cytuje i nawiązuje do niego w Księdze Efezjan, kiedy mówi im, aby nie zasmucali Ducha Świętego. Więc odwrócił się i stał się ich wrogiem, i sam z nimi walczył. Jest to odniesienie do Izraela zasmucającego Ducha Świętego, który był pośród nich, którego Bóg im dał.

Następnie, później w wersecie 11, jego lud przypomniał sobie dni dawne, dni Mojżesza i jego ludu, kiedy przyprowadził gdzie jest Ten, który przeprowadził ich przez morze z pasterzem jego trzody gdzie jest Ten, który umieścił swojego Ducha Świętego pośród nich. Tak więc Duch Boży umożliwił ludziom prorokowanie i głoszenie słowa Bożego. Duch Święty był pośród ludu Bożego, aby ich podtrzymywać i prowadzić w Starym Testamencie. Ale potem faktycznie znajdujemy w tekście prorockim obietnicę odnowionej obecności Ducha Świętego w nowym stworzeniu i jako część doprowadzenia do nowego przymierza.

Przeczytaliśmy już wcześniej wiele z tych tekstów nowego przymierza, ale wyraźnie znajdujemy odniesienia do Ducha, które są związane z doprowadzeniem do odnowionej relacji przymierza między Bogiem a jego ludem. Tak więc Bóg obiecuje odnowioną obecność Ducha, odnowione stworzenie i odnowione przymierze w kontekście obiecanego Ducha Świętego. Ezechiel, rozdział 36.

Właściwie, pójdę w porządku kanonicznym. Izajasz rozdział 32 i wersety 15 do 18. Izajasz 32 i 15 do 18.

Cofnę się i przeczytam 14. Twierdza zostanie opuszczona. Hałaśliwe miasto jest opustoszałe.

Cytadela i wieża strażnicza staną się pustynią na zawsze. Rozkosz osłów pastwiskiem dla trzód, dopóki Duch nie zostanie wylany na nas z wysoka. Interesujący język, który został podchwycony w Dziejach Apostolskich.

Pustynia staje się żyznym polem, a żyzne pole wydaje się lasem. Wylewanie Ducha Świętego, inauguracja nowego stworzenia. Inauguracja nowej ery, kiedy lud Boży zostanie przywrócony.

Izajasz rozdział 44 i wersety od 3 do 5. Bo wyleję wodę na spragnioną ziemię i strumienie na suchy ląd. Wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje potomstwo. Wyrosną jak trawa. Tak więc, raz jeszcze, jest to obietnica w kontekście przywrócenia ludu Bożego.

Obietnica, że wyleje na nich swojego Ducha. Co ciekawe, jest to paralelne z wylewaniem przez Boga wody na ziemię, a teraz wylewa swojego Ducha na ludzi. Ezechiel rozdział 36 i wersety 26 i 27.

Tekst, który rozważaliśmy w kontekście nowego przymierza. Ale Ezechiel rozdział 36 i wersety 26 i 27. Dam wam nowe serce i włożę w was nowego Ducha.

Zabiorę wam serce kamienne i dam wam serce z ciała. Umieszczę w was mojego Ducha i poruszę was, abyście postępowali według moich dekretów i uważali na przestrzeganie moich praw: rozdział 37 i werset 14.

Umieszczę w was mojego Ducha, a będziecie żyć i osadzę was w waszej własnej ziemi. Wtedy poznacie, że Ja, Pan, przemówiłem. Tak więc, raz jeszcze, była obietnica dnia przywrócenia.

Nowe stworzenie. Czas, w którym Bóg przywraca swój lud. Przynosi wszystkie błogosławieństwa zbawienia.

Rządzi nad nimi. Ustanawia nowe przymierze. Wszystkie warunki są stosowane poprzez wylanie Ducha Świętego na Jego lud.

Księga Joela, rozdział 2, wersety 28–32. Ponownie, jest to tekst, który jest cytowany później w Dziejach Apostolskich. Przyjrzymy się temu za chwilę.

Ale rozdział 2 i wersety 28 do 32. A potem wyleję mojego Ducha na wszystkich ludzi. Więc zauważ temat przyszłego dnia, kiedy Bóg wyleje swojego Ducha na ludzi.

Twoi synowie i twoje córki będą prorokować. Twoi starcy będą śnić sny. Twoi młodzieńcy będą mieć widzenia.

Nawet moi słudzy, zarówno mężczyźni, jak i kobiety. Wyleję mojego Ducha w owych dniach i pokażę cuda na niebie i na ziemi. Krew i ogień, i kłęby dymu.

Tak więc tekst proroczy przewiduje dzień, w którym Bóg wyleje swojego Ducha. Odnowiona obecność Ducha pośród Jego ludu. W nowym stworzeniu i jako część ustanowienia nowego przymierza.

Znajdujemy również odniesienia do Ducha w związku z nadchodzącym Mesjaszem. Że nadchodzący Mesjasz będzie, albo Bóg wyleje swego Ducha lub da swego Ducha swemu Mesjaszowi lub swemu słudze, który przyjdzie — rozdział 42 Księgi Izajasza.

Izajasz rozdział 42 i początek wersetu 1. Uciszcie się przede mną, wyspy . Niech narody odnowią swoją siłę. Niech wystąpią i przemówią.

Spotkajmy się razem w miejscu sądu. Kto wzburzył? Ups, przepraszam, to jest 41. 42 Oto mój sługa, którego podtrzymuję.

Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Włożę na niego mojego Ducha, a on przyniesie sprawiedliwość narodom. Nie będzie wołał ani krzyczał, ani podnosił głosu na ulicach.

Moglibyśmy czytać dalej i czytać dalsze wersety, ale zwróćmy uwagę na odniesienie do służi Bożego jako do kogoś, na kogo On wyleje swego Ducha. A potem Izajasz rozdział 61. Izajasz rozdział 61 również.

Rozdział 61. Duch Wszechwładnego Pana mówi, ponieważ Pan namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim. Posłał mnie, abym opatrywał złamanych na duchu, abym ogłaszał wolność dla porywaczy i uwolnienie z ciemności dla więźniów, abym ogłaszał rok łaski Pańskiej i dzień pomsty nad naszym Bogiem, abym pocieszał wszystkich, którzy się smucą.

Więc Duch Wszechwładnego Pana jest nade mną. Tekst, który Jezus po raz kolejny odnosi do Siebie. To ciekawe. Kolejna uwaga: Jeśli przeczytasz resztę księgi o Ezechielu,

Wizjonerska podróż Ezechiela jest przypisywana Duchowi. Duch prowadzi go w różne miejsca. Tak więc Duch jest inicjatorem proroczej mowy, proroczego objawienia.

Testament jest pełen odniesień do Ducha Świętego. Duch Święty jest aktywny w pierwszym stworzeniu i będzie aktywny w tworzeniu nowego stworzenia. Duch Święty był aktywny w Jego ludzie, Izraelu, nawet gdy się zbuntowali.

Ale prorocy przewidują, że Duch Święty znów będzie aktywny, gdy Bóg wyleje swojego Ducha Świętego na swój lud w świeży i nowy sposób i ustanowi nowe przymierze. Mając to na uwadze, przejdźmy do Nowego Testamentu. Tak jak to widzę, Nowy Testament jest po prostu wypełnieniem tej historii Boga, który zaczyna od stworzenia, Duch Boży tworzy i dokonuje stworzenia, ustanawia obecność Boga, jest ze swoim ludem i odnawia swój lud.

Nowy Testament jest zatem wypełnieniem tego i proroczych obietnic, że Bóg pewnego dnia ponownie wyleje swojego Ducha na swój lud. Kiedy przywróci swój lud do przymierza z samym sobą, Bóg odnowi swoją obecność ze swoim ludem, wylewając swojego Ducha Świętego na swój lud. Podsumowując być może nadrzędny wątek nowotestamentowej nauki o Duchu Świętym, Thomas Schreiner w swojej nowotestamentowej teologii powiedział: Duch w Nowym Testamencie, Duch, którym odnosi się do Ducha Świętego, Duch jest eschatologicznym znakiem, że nadeszła nowa era, że nowe stworzenie stało się rzeczywistością.

Tak więc ponownie, wszystkie te teksty prorockie, które przewidują wylanie Ducha Świętego w kontekście odnowienia stworzenia, odnowionego stworzenia, odnowionej relacji przymierza, Jego obecności z Jego ludem, Ducha Świętego w całym Nowym Testamencie, są znakiem, że ta eschatologiczna nowa era już nadeszła i stała się rzeczywistością w ludzie Bożym — więc zaczynając od Ewangelii. W Ewangeliach znajdujemy liczne odniesienia do Ducha Świętego w posłudze samego Jezusa.

Na przykład chrzest Jezusa jest w Ewangelii Mateusza rozdziały 3 i 16, a także inne Ewangelie. Duch zstępuje na Jezusa jako gołębica, teraz dając Jezusowi moc lub przygotowując Jezusa do Jego posługi. Ponownie, przybycie Ducha na Jezusa jest prawdopodobnie również znakiem, że nowe stworzenie nadeszło.

Może to być częściowo powodem, dla którego Duch jest utożsamiany z gołębicą. Tak więc być może wracając do rodzaju odnowienia opowieści o stworzeniu w opowieści o potopie, ale gołębica zstępująca na Jezusa, Duch Święty w postaci gołębicy prawdopodobnie sugeruje również, że nie tylko Jezus jest teraz wyposażony i

upoważniony do posługi w wypełnieniu starotestamentowych obietnic Ducha zstępującego na Mesjasza, ale także, że w Jezusie świta nowe stworzenie. W Jezusie nowy wiek zbawienia przepowiedziany przez proroków jest teraz głoszony i teraz nadchodzi w osobie Jezusa Chrystusa.

Jako sługa, jako sługa Boga, Jezus jest również namaszczony przez Ducha Świętego. Widzimy to w Ewangeliach w rozdziale 4 Ewangelii Łukasza. W rozdziale 4 Ewangelii Łukasza Jezus jest namaszczony Duchem Świętym. W rozdziale 4 Ewangelii Łukasza spełnia rolę sługi i faktycznie cytuje rozdział 61 Księgi Izajasza, sugerując, że sam wypełnia tekst, który mówi, że sługa mówi, że Duch Pański jest na nim.

Ale także tekst taki jak Ewangelia Mateusza, rozdział 12, wersety od 17 do 21. Ewangelia Mateusza 12 i od 17 do 21. Zacznę od wersetu 15.

Świadomy tego, Jezus wycofał się z tego miejsca. Tak więc faryzeusze w poprzednim wersecie, faryzeusze spiskują, aby zabić Jezusa, i świadomy tego, Jezus wycofał się z tego miejsca, a wielki tłum poszedł za nim i uzdrowił wszystkich, którzy byli chorzy. Ostrzegł ich, aby nie mówili o nim innym.

To miało się wypełnić, co zostało powiedziane przez proroka Izajasza, i tutaj Jezus, Mateusz, cytuje Izajasza 42. Oto mój wybrany sługa, ja, mój sługa, którego wybrałem, ten, którego kocham i w którym mam upodobanie. Włożę na niego mojego ducha, a on będzie głosił sprawiedliwość narodom. Tak więc, jako sługa, Jezus otrzymuje teraz Ducha.

Duch zostaje wylany na Jezusa, aby namaścić go jako Ducha Bożego, który teraz ogłosi, że nadszedł czas zbawienia Bożego. Innym tematem, który znajdujemy w Ewangeliach, jest obietnica Jezusa o chrzcie Duchem Świętym. Ewangelia Mateusza, rozdział 3, werset 11.

Ewangelia Mateusza, rozdział 3, werset 11. Jan Chrzciciel w kontekście przygotowania drogi na przyjście Mesjasza i oczekiwania na to. Jan mówi: Ja was chrzczę wodą dla pokuty, ale za mną idzie mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien nosić sandałów.

On będzie was chrzczył Duchem Świętym i ogniem. Więc Jezus Chrystus wypełnił to, chrzcząc ludzi Duchem Świętym. Myślę, że to wypełnienie obietnic Starego Testamentu o wylaniu Ducha Świętego na ludzi.

Duch Święty miał zapoczątkować nową erę zbawienia obiecaną przez prorocki tekst Starego Testamentu, obiecaną w Starym Testamencie. Teraz Jezus, obiecując chrzest w Duchu Świętym, demonstrowa początek wypełnienia tych prorockich tekstów Starego Testamentu. Innym interesującym zadaniem lub funkcją Ducha Świętego,

którą powinienem powiedzieć, jest ta, którą znajdujemy w Ewangelii Mateusza, rozdział 10, werseł 19, w instrukcjach Jezusa do uczniów.

Jezus mówi w wersety 19 i 20, ale kiedy was aresztują, jeśli się cofniecie, Jezus obiecuje, że będą cierpieć ucisk i będą chłostani w synagogach i prześladowani za swoje nauczanie i głoszenie. Wersety 19 i 20 Ewangelii Mateusza 10, ale kiedy was aresztują, nie martwcie się, co powiedzieć ani jak to powiedzieć. W tym czasie będzie wam dane, co powiedzieć, bo nie będziecie mówili wy, ale Duch waszego ojca będzie mówił przez was.

Tak więc Duch Święty działa bardzo podobnie jak w Starym Testamencie: umożliwia ludziom mówienie i przypominanie sobie, co mają mówić. Tak więc Jezus obiecał starym uczniom w Ewangelii Mateusza 10, ponownie, jak sądzę, odzwierciedlając ostateczne wypełnienie prorostw Starego Testamentu. Łukasz, w Ewangelii Łukasza Duch Święty odgrywa szczególnie kluczową rolę.

W rzeczywistości niektórzy nazwali Łukasza ewangelią lub teologiem Ducha Świętego. W całej Ewangelii Łukasza jest wiele odniesień do Ducha Świętego. Co intrygujące, często można znaleźć w Ewangelii Łukasza odniesienia do Ducha Świętego w miejscach, które są równoległe do innych ewangelii, które nie mają konkretnego odniesienia do Ducha Świętego.

Jeszcze raz chcę podkreślić, co uważam za ważniejsze akcenty w Ewangelii Łukasza. Przede wszystkim, znajdujemy ponownie ducha namaszczonego Jezusa na samym początku jego posługi. Tak więc w rozdziale 4 Ewangelii Łukasza, wersecie 18, znajdujemy również Łukasza, który przytacza Jezus w rozdziale 62 Księgi Izajasza, tekst o sługach odnoszący się do zstąpienia Ducha Świętego na Jezusa.

Tak więc Jezus w synagodze w Nazarecie bierze zwój i otwiera go na proroku Izajaszu i czyta: Duch Pański jest nade mną, ponieważ namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim. Posłał mnie, abym głosił więźniom wolność, a niewidomym przejrzenie, abym uciśnionych wypuścił na wolność, abym głosił rok łaski Pańskiej. Następnie zwinął zwój i powiedział w wersecie 21: Dziś wypełniło się to Pismo w waszych uszach.

Tak więc Jezus Chrystus spełnia rolę sługi z rozdziału 65 Księgi Izajasza i dlatego twierdzi, że Duch Święty jest teraz nad nim, gdy spełnia rolę sługi. Tak więc posługa Jezusa odbywa się pod mocą Ducha Świętego. Interesujące jest również to, że tuż przed tym, w narracji o pokusie, po pokusie Jezusa, Łukasz ma coś, czego nie mają inni autorzy ewangelii, a mianowicie w wersecie rozdziału 4 i wersecie 14.

Po kuszeniu Jezus powrócił do Galilei w mocy Ducha Świętego. W Ewangelii Łukasza innym tematem jest to, że Duch Święty jest duchem prorostwa. W Ewangelii Łukasza znajdujemy ducha przychodzącego na ludzi, aby prorokować lub głosić słowo Boże.

Na przykład w pierwszych rozdziałach Ewangelii Łukasza widzimy, że Duch Święty zstępuje na ludzi, aby mówili, śpiewali pieśni, mówili proroczo lub śpiewali proroczo. Rozdział 1 zaczyna się od wersetu 40; gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, dziecko podskoczyło w jej łonie, a Elżbieta została napełniona Duchem Świętym. Donośnym głosem zawołała: błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławione jest dziecko; mówi do Maryi, błogosławione jest dziecko, które urodzisz.

Następnie sama Maryja śpiewa pieśń w rozdziale 46 i następnych. Ale rozdział 1, wersety od 61 do 69, pieśń Zachariasza, jego ojciec Zachariasz został napełniony Duchem Świętym i prorokował. Następnie znajdujesz ten hymn: Chwała Panu, Bogu Izraela, ponieważ przyszedł do swego ludu i odkupił go.

Reszta rozdziału 1 wypełniona jest pieśnią Zachariasza. Tak więc Duch Święty jest tym, który umożliwia ludziom wypowiedanie słów pod natchnieniem Ducha Świętego jako część wypełnienia Nowej Ery Zbawienia. Czyż rozdział 2 Księgi Joela nie sugerował, że ludzie będą prorokować i że Duch Święty był związany z prorocstwem jako znakiem, że Nowa Era Zbawienia nadeszła? Tak więc myślę, że to, co Łukasz sugeruje w rozdziale 1, nawet teraz, tuż przed przybyciem Mesjasza, aktywność inspirowania ludzi do prorokowania, śpiewania i mówienia jest dowodem na to, że Nowa Era Zbawienia jest już bliska nadejścia i bliska zaśnięcia.

Znajdujemy również odniesienia do Jezusa raz jeszcze w wypełnieniu obietnic Starego Testamentu, że Bóg wyleje swojego ducha. Widzimy Jezusa jako tego, który rozdaje Ducha Świętego w Ewangelii Łukasza, rozdział 11, werset 13. Jeśli więc wy, pod koniec nauczania Jezusa, szczególnie w kontekście Modlitwy Pańskiej, mówi, jeśli wy, choć źli jesteście, umiecie dawać dobre dary swoim dzieciom, o ileż bardziej Ojciec wasz, który jest w niebie, da Ducha Świętego tym, którzy Go proszą? Tak więc już teraz Jezus mówi o Bogu dającym lub wylewającym swojego Ducha Świętego.

Ponownie, traktuję to jako wypełnienie proroczego tekstu Starego Testamentu. W rozdziale 24 i wersecie 49 Ewangelii Łukasza, w oczekiwaniu na Dzieje Apostolskie 2, kiedy Bóg wyleje swego ducha, wypełniając Księgę Joela 2 w dniu Pięćdziesiątnicy, znajdujemy w rozdziale 24 Ewangelii Łukasza i wersecie 49 słowa Jezusa: Oto Ja wam ześlę to, co obiecał mój Ojciec, ale pozostaniecie w mieście, aż zostaniecie przyobleczeni mocą z góry. Jest to wyraźne odniesienie do wylania Ducha Świętego, które ma nastąpić w Dziejach Apostolskich i rozdziale 2 nieco później.

Tak więc teksty te przewidują wypełnienie obietnicy Boga, że wyleje swojego ducha na swój lud, wypełniając tekst Starego Testamentu, Izajasza i Ezechiela, a także Joela rozdział 2. Podsumowując, myślę, że dla Łukasza Duch Święty jest znakiem, że nowy wiek zbawienia obiecany w Starym Testamencie już nadszedł. Przez Ducha Świętego,

który sprawia, że ludzie prorokują i śpiewają w rozdziale 1 Ewangelii Łukasza. Przez Ducha Świętego, który wzmacnia służbę Jezusa jako sługi.

Dzięki obietnicy Jezusa, że da ludziom dar Ducha Świętego. Już teraz widzimy znak dla Łukasza; Duch Święty jest znakiem, że obiecany nowy wiek zbawienia w Starym Testamencie już nadszedł. W Jana widzimy również, że Duch Święty odgrywa kluczową rolę.

Na przykład w rozdziale 4 Ewangelii Jana, w interakcji Jezusa z Samarytanką przy studni, Jezus mówi jej, że prawdziwe wielbienie odbywa się teraz w duchu, nie w świątyni, ale prawdziwe wielbienie odbywa się teraz w duchu. Jan odnosi się również do namaszczenia Jezusa przez Ducha Świętego, o czym czytamy w innych ewangeljach po chrzcie Jezusa, gdy Duch Święty zstępuje na niego jako gołębicą. Znajdujemy, że Jan odnosi się również do tego wydarzenia, rozdział 1 i werset 32.

Wtedy Jan dał takie świadectwo: Widziałem Ducha zstępującego z nieba jak gołębicę i spoczywającego na Nim, Jezusie, a ja Go nie znałem, ale Ten, który mnie posłał, abym chrzcił wodą, powiedział mi: Człowiek, na którego ujrysz Ducha zstępującego i spoczywającego na Nim, jest tym, który będzie chrzcił Duchem Świętym. Duch również wyznacza Jezusa Chrystusa jako wybranego przez Boga, jako tego, na którego Bóg wylał swego Ducha Świętego, rozdział 3, werset 34. Bo Ten, którego Bóg posłał, mówi słowa Boże, gdyż Bóg daje Ducha bez granic.

Ojciec kocha Syna i wszystko umieścił w jego rękach. Tak więc, dając Jezusowi Ducha, aby wylał go na swój lud, Duch Święty pokazuje, że Jezus jest wybranym przez Boga. Znajdujemy również Ducha Świętego używanego w kontekście nowego stworzenia i nowego narodzenia lub nowego przymierza.

Fragment, który już omówiliśmy, to rozdział 3 Ewangelii Jana w kontekście konfrontacji Jezusa z faryzeuszem Nikodemem i jego dyskusji z nim. Ale w rozdziale 3 i wersecie 5 Jezus po prostu mówi mu w wersecie 3: Zaprawdę powiadam ci, nikt nie może ujrzyć królestwa Bożego, jeśli się nie narodzi na nowo. A potem Nikodem mówi: Cóż, jak możesz się narodzić na nowo, gdy jesteś stary? Przecież nie możesz wejść do łona swojej matki po raz drugi.

A Jezus odpowiedział: Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, nikt nie może wejść do królestwa Bożego, jeśli się nie narodzi z wody i z Ducha. Ciało rodzi ciało, a Duch rodzi Ducha. Jak zasugerowałem wcześniej, prawdopodobnie należy to rozumieć w kontekście rozdziału 36 Księgi Ezechiela, gdzie czytamy o Bogu wylewającym, obmywającym i oczyszczającym swój lud w wodzie i w Duchu.

Tak więc Ezechiel rozdział 36 i wersety od 25 do 27. Ponownie, w kontekście przywrócenia i nowego przymierza, Ezechiel obiecuje, dam wam nowe serce i włożę w was nowego Ducha. Usunę z was serce kamienne i dam wam serce z ciała.

I dam wam mojego Ducha i poruszę was, abyście postępowali według moich dekretów i praw, i abyście uważali na przestrzeganie moich praw. Muszę przeczytać werset 25 jako kopię zapasową. Pokropię was czystą wodą i będziecie czysti.

Tak więc, to odniesienie w Ezechielu to pokropienie ludzi, oczyszczenie ich wodą i wylanie Ducha. Teraz, myślę, że to jest to, do czego Jezus nawiązuje w Jana rozdział 3, werset 5. Teraz Jezus dokonuje obiecanego przywrócenia, obiecanego zbawienia nowego przymierza i obiecanego oczyszczenia przez wodę i wylanie Ducha Świętego. Teraz w Jana rozdział 3 z Ezechiela 36.

Prawdopodobnie w ten sam sposób powinniśmy rozumieć rozdział 7 Ewangelii Jana, wersety od 37 do 39. Rozdział 7 Ewangelii Jana, wersety od 37 do 39. W kontekście obchodów Święta Namiotów przez Jezusa, w wersetach od 37 do 39, Jezus naucza w tym czasie i mówi:

Czytamy to. W ostatnim i największym dniu święta, tego święta namiotów, Jezus stanął i powiedział donośnym głosem: Jeśli ktoś jest spragniony, niech przyjdzie do mnie i pije. Jednym ze znaczących wydarzeń w Święcie Namiotów było wylewanie wody, obrzędy wylewania wody .

A teraz Jezus zdaje się wskazywać na to, wskazując na siebie. A teraz mówiąc, jeśli ktoś jest spragniony, niech przyjdzie do mnie. Kto we mnie wierzy, jak powiedziało Pismo, rzeki wody żywej popłyną z jego wnętrza.

A oto jak Jan to interpretuje. Przez to miał na myśli Ducha, którego ci, którzy w niego uwierzyli, mieli później otrzymać. Do tego czasu Duch nie został jeszcze dany.

Innymi słowy, zauważ kilka rzeczy. Po pierwsze, wszystkie odniesienia do wylania Ducha Świętego w Starym Testamencie, że Bóg wyleje swojego Ducha w tekście prorockim. Po drugie, zauważ ponownie związek w Ezechielu 36 z wodą i Duchem.

Więc być może to jest na myśli tutaj, gdzie woda w święcie namiotów jest utożsamiana z Duchem Świętym. I życie, aby woda dająca życie była identyfikowana z Duchem Świętym. Dlatego raz jeszcze Jezus nie tylko twierdzi, że jest wypełnieniem święta namiotów, ale raz jeszcze, inauguruje nowe stworzenie.

On inauguruje dzień zbawienia. On teraz wylewa Ducha Świętego na swój lud. Albo przynajmniej przewiduje, jak mówi Jan, wylanie Ducha Świętego na tych, którzy później uwierzą w Niego.

Innym dominującym tematem w Ewangelii Jana jest to, że znajdujemy Ducha Świętego opisanego dosłownie jako parakleta, parakletos , greckie słowo w Jana 13 do 17. Odbłyło się wiele debat na temat tego, jak mamy to rozumieć w odniesieniu do

roli Ducha Świętego. Czasami jest to rozumiane bardziej w kontekście prawnym, że Duch Święty, jako nasz paraklet, jest naszym obrońcą.

W innych przypadkach jest rozumiany w kontekście pomocnika lub doradcy. Możesz po prostu porównać różne tłumaczenia, angielskie tłumaczenia, zwłaszcza aby zobaczyć, jak w całym Jana 13 do 17 greckie słowo paraclete, pomocnik, doradca, obrońca, jest tłumaczone. Ale sednem sprawy jest, w każdym razie, że Duch Święty jest w pewnym sensie opisywany jako substytut Jezusa.

To znaczy, że Duch Święty jako Paraklet przychodzi w nieobecności Jezusa. Kiedy Jezus odchodzi, po odejściu Jezusa z ziemi, wtedy przychodzi Duch Święty. Na przykład w Jana rozdział 14, werset 16,

W 14:16 Jezus mówi: Wróć i przeczytam, cofnę się i przeczytam 15. Jeśli mnie miłujecie, przestrzegajcie moich przykazań, a Ja poproszę Ojca, a On da wam innego obrońcę. Zauważ, że NIV przetłumaczył obrońcę, aby ci pomógł i był z tobą na zawsze.

To jest duch prawdy. Werset 17. Tak więc Duch Święty, duch prawdy, jest orędownikiem lub pocieszycielem lub pomocnikiem, którego Jezus, Ojciec, teraz da swoim naśladowcom po odejściu Jezusa.

Co ciekawe, fakt, że nazywa się to innym parakletem lub innym orędownikiem, sugeruje ponownie, że duch przyjdzie w pewnym sensie w miejsce Jezusa, aby zrobić to, co Jezus zrobił, aby kontynuować posługę Jezusa i pośredniczyć w obecności Jezusa ze swoim ludem. To będzie miało miejsce za pośrednictwem Ducha Świętego. Rozdział 16 i werset 13 pochodzą z tego samego fragmentu.

Jezus mówi, ale gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę. Nie będzie mówił od siebie. Będzie mówił tylko to, co usłyszysz, i powie wam to, co ma dopiero nadejść.

On mnie uwielbi, ponieważ ode mnie otrzyma to, co wam objawi. Zauważcie więc, że Duch Święty odgrywa teraz rolę nauczania, instruowania i objawiania, i prowadzenia swoich uczniów do całej prawdy. Tak więc Duch Święty, podobnie, myślę, że w Ewangelii Jana, odniesienia do Ducha Świętego odgrywają kluczową rolę raz jeszcze w wykazaniu, że nowy wiek zbawienia jest teraz inaugurowany w osobie Jezusa Chrystusa i w Duchu Świętym, którego ma wylać na swój lud, który ich wzmocni, który ich nauczy, który ich poprowadzi, który doprowadzi do nowego narodzenia, odnowienia, w kategoriach nowego przymierza, który przyniesie oczyszczenie i wylanie Ducha, który jest częścią ustanowienia zbawienia nowego przymierza w wypełnieniu Starego Testamentu.

Aby przejść na chwilę do Dziejów Apostolskich. W Dziejach Apostolskich znajdujemy na przykład, że podobnie jak Ewangelia Łukasza, a jak większość z was, mam nadzieję, wiecie, Dzieje Łukasza były pierwotnie częścią dwutomowego dzieła tego samego autora. Tak więc, podobnie jak jego Ewangelia, teraz w Dziejach Apostolskich, Łukasz ma związek z prorocstwem i mową, a prawdopodobnie najważniejszym tekstem w tym względzie jest rozdział drugi Dziejów Apostolskich.

Fakt, że ludzie mówią językami, w, jest wypełnieniem Dziejów Apostolskich, Księgi Joela, rozdział drugi. Tak więc obecność Ducha Świętego objawia się w, w prorokowaniu i mowie, wypełniając Stary Testament. Dzieje Apostolskie rozdział czwarty, werset 31 w, Dzieje Apostolskie rozdział czwarty, werset 31.

Czytamy po tym, jak się modlili, że miejsce, w którym się spotkali, zostało wstrząśnięte, a oni wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i śmiało głosili Słowo Boże. Teraz więc widzimy, że naśladowcy Jezusa są napełnieni Duchem Świętym i śmiało głoszą Słowo. To jest, to jest bardzo powszechny temat w Dziejach Apostolskich.

Myślę, że wracając do Dziejów Apostolskich, rozdział 2, a ostatecznie do Księgi Joela, rozdział 2, wylanie Ducha Świętego objawia się w mowie, proroctwie itd. i jest wiele innych przykładów, na które moglibyśmy wskazać w rozdziale 11 Dziejów Apostolskich oraz wersetach od 27 do 30. W tym czasie z Jerozolimy do Antiochii przybyli pewni prorocy, a jeden z nich, prorok o imieniu Agabos, powstał i za sprawą ducha przepowiedział, że na cały świat rzymski nastanie wielki głód.

Więc ponownie, Łukasz wszędzie ukazuje Ducha Świętego objawiającego się w zdolności ludzi do prorokowania i mówienia. Więc raz jeszcze, obecność Ducha Świętego jest znakiem, że nowy wiek zbawienia obiecany przez proroków, a teraz, w pewnym sensie, potwierdzony lub zademonstrowany przez zdolność ludzi do mówienia lub prorokowania, jest obecny w całych Dziejach Apostolskich, tak że Duch Święty jest znakiem, że nowy wiek zbawienia przepowiedziany przez proroków jest teraz rzeczywistością i teraz się spełnia. Ale znajdujemy również odniesienia do Jezusa, obiecującego, że Duch Święty zostanie wylany na jego lud, począwszy od Dziejów Apostolskich, rozdziału pierwszego i wersetu ósmego.

Jezus mówi, ale kiedy otrzymasz pop, ale, ale otrzymasz moc, kiedy Duch Święty zstąpi na ciebie. Ponownie, myślę bezpośrednio o wypełnieniu tekstów takich jak Izajasza i Ezechiel i J, a także Joela rozdział drugi, szczególnie prawdopodobnie teksty Izajasza. Jeśli pamiętasz, patrząc na temat Exodusu, zobaczyliśmy, że nowy Exodus Izajasza odgrywa kluczową rolę w Dziejach Apostolskich.

Widzieliśmy liczne odniesienia w Izajasza 44 i 42 do wylania Ducha Świętego w tekstach takich jak Joela rozdział drugi. Następnie w Dziejach Apostolskich rozdział drugi, kiedy Duch Święty zstępuje na ludzi jako języki ognia, Duch Święty umożliwia

ludziom mówienie językami. W wersecie czwartym wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i wypełnią Dzieje Apostolskie 8. W Łukasza rozdział 24, Jezus obiecał, że otrzymają obietnicę, którą da im Ojciec.

Teraz to się spełnia, gdy zostają napełnieni Duchem Świętym i zaczynają mówić innymi językami, ponieważ Duch Święty im to umożliwił. Kiedy dochodzisz do końca aktu, później w rozdziale drugim Dziejów Apostolskich, Piotr, tak, mniej więcej w środku rozdziału drugiego Dziejów Apostolskich, Piotr zwraca się do tłumów, które patrzą na to i zastanawiają się, co się dzieje. A Piotr uzasadnia to, co się dzieje, cytując rozdział drugi Dziejów Apostolskich.

Oto co powiedział prorok Joel, przepraszam, rozdział drugi Księgi Joela, Dzieje Apostolskie rozdział drugi, Piotr cytuje rozdział drugi Księgi Joela, aby uzasadnić to, co się dzieje. I tak znowu, Piotr mówi, że to, co się dzieje, jest niczym innym, jak wypełnieniem obietnicy Boga, że wyleje swoje z prorockiego tekstu Starego Testamentu. Co ciekawe, to, co znajdujemy w pozostałych Dziejach Apostolskich w kilku ważnych momentach, to rozdział ósmy z Samarią, rozdział 10 z Korneliuszem i jego domem w rozdziale 19 w mieście Efez, znajdujemy powtórzenie Pięćdziesiątnicy.

To, co dzieje się w Dziejach Apostolskich, w pewnym sensie, jeśli pamiętasz Dzieje Apostolskie rozdział pierwszy w wersecie ósmym, to uczniowie pod mocą Ducha Świętego będą świadkami jego Boga, świadkami Chrystusa w wypełnianiu zamierzeń Boga przepowiedzianych przez Izajasza, że ewangelia rozprzestrzeni się aż po krańce ziemi. Tak więc ewangelia w Dziejach Apostolskich 8 ma dotrzeć do Jerozolimy, Judei, Samarii i aż po krańce ziemi; znajdujemy w Dziejach Apostolskich, że to robi. A gdy ewangelia rozprzestrzenia się do Samarii, Dzieje Apostolskie 8 również, aż po krańce ziemi, Dzieje Apostolskie 10 z poganinem Korneliuszem Dzieje Apostolskie 19 i dalej znajdujemy faktycznie powtórzenie Pięćdziesiątnicy, gdzie Duch Święty jest wylewany na ludzi.

A oni, czasami nie zawsze, ale czasami prorokują i mówią językami. Ale w każdym razie Duch Święty jest zawsze wylewany na ludzi jako znak, że ci nie-poganie również są prawdziwym ludem Boga. I że obietnica wylania Ducha Świętego, nowego wieku zbawienia, teraz zaświtała również dla nich.

Więc oni również przeszli doświadczenie typu Pięćdziesiątnicy. Ponownie, chciałbym zasugerować, że Dzieje Apostolskie niekoniecznie dają nam paradygmat lub model tego, jak to zawsze się dzieje. Po prostu mówi nam, że to się dzieje.

Mówi nam, że Duch Święty rzeczywiście zostaje wylany i rzeczywiście się objawia, ale nie mówi nam, jak to zawsze się dzieje. Jeśli uważnie przeczytasz Dzieje Apostolskie, czasami ludzie mówią językami; czasami nie, a czasami otrzymują Ducha Świętego natychmiast. Czasami nie, ale intencją autora jest wykazanie, że Duch Święty jest

zawsze wylewany na ludzi i że Duch Święty jest wylewany na coraz mniejsze terytoria żydowskie.

Dla ludzi, którzy są poganami, począwszy od Samarytan i przechodząc do pogan, Duch Święty jest wylewany na nich, gdy przechodzą własne doświadczenie Pięćdziesiątnicy. Podsumowując, w Dziejach Apostolskich Duch Święty, podobnie jak Ewangelia Łukasza i inne ewangelie, przede wszystkim oznacza, że nadeszła nowa era zbawienia. Bóg wylał swojego ducha na swój lud, wypełniając Stary Testament.

On daje im moc do służby. On inspirował ich do mówienia i prorokowania. Przede wszystkim jednak wydaje mi się, że Duch Święty jest również używany do wylewania Ducha Świętego, co również wskazuje, kim są prawdziwi ludzie Boga.

Fakt, że pogańscy Samarytanie i poganie oraz setnicy, tacy jak Korneliusz i jego rodzina, otrzymali Ducha Świętego, jest dowodem, gwarancją, że oni również są prawdziwym ludem Boga w wypełnieniu obietnic Boga, że wyleje swojego ducha na swój lud w Starym Testamencie. W naszej następnej dyskusji będziemy kontynuować naszą następną sesję. Będziemy kontynuować rozważania na temat Ducha Świętego.

Przyjrzymy się bliżej literaturze Pawłowej, ale przejdziemy także do innych tekstów Starego Nowego Testamentu i zakończymy odniesieniami do Ducha Świętego w Księdze Objawienia.

To dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 24, Duch Święty, część 1.